

Ghen

Tác Giả: Máy-caá-Nguyán

Thứ Năm, 23 Tháng 9 Năm 2010 17:41

Tôi quan niám: “Không có ngái đàn bà nào xáu cá, chá có ngái đàn ông không có mát má thuát”.

Vì cái quan niám ráng rãi này, nên nhiáu lúc bá nhà tôi “làm tình, làm tái” cũng đáng lám. Nháng cái ghen cáa ngái đàn bà Viát Nam cũng dá tháng đáo đá, không nhá cái ghen cáa ngái phá ná Tây pháng. Mái lán đác vá ghen, tôi cám tháy hánh dián vì tá nghĩ mình ván còn đáp trai, trá trung và háp đán.



Cách đây khá lâu, tôi có đác mát tá tuán báo cáa Anh quác đáng tin mát phá ná Anh nghi ngá cháng cáa bà ngoái tình. Cám nác đán ra chá mái không tháy cháng vá. Váa buán, váa gián, váa ghen, bà cháy ra lan-can láu ba nháy xuáng tá tá. Ông cháng bác phác tá đầu đán xác vá đúng ngay lúc bà vá nháy láu. Bà vá các cá hát chá nói, bà ta đã nháy: chàng háng hai chân

theo ki u đi h ng tu n trắng m t, nên r t ngay ch c vào càn c c a ông ch ng làm ông ta gãy c ch t ngay t i ch . Bà v còn s ng, sau đó bà đi l y ch ng khác.

N u bà ta nh y ch m hai chân nh lúc v a m i hò h n thì đã r t ngay xu ng n n xi-măng, ph i đ cho ông ch ng bi t bao nhiêu hay không!? Đ i bi t đâu mà nói ph i không b n?.

S dĩ tôi ph i dài dòng vì tôi đang mang tâm s c a “ng i yêu cô đ n”. Nguyên nhân x y ra c s là nh th này. Cách đây hai tu n l , tôi và m t ng i b n, anh Văn L u, đang ng i u ng r u và nhâm nhi m y con khô m c trên sân th ng vào m t tr a th B y đ p tr i. Bà Tây hàng xóm không bi t vô tình hay c y’ m c m t b đ “bi-ki-ni” hai m nh, đem máy ra c t c . B n c th t ng t ng m t ng i đàn bà tr đ p, n y n toàn di n, m c áo qu n h hang g n nh đ l c “m t tòa thiên nhiên” tr c m t, d u có li t đ ng c p tám c ũng ph i h i ph c ngay t c kh c. Bã c ch l n h n cái nong ph i lúa mà bà ta c t đi, c t l i c ch c l n và l i “v a đ y, v a h y cái mông. V a đ y, v a h y cái mông”, có “ác ôn, côn đ gi i phóng mi n Nam” không ch !?. Hai chúng tôi đã c i c i, nói nói m t cách “vô t ” và bàn tính đi mua lo i thu c m c c trong vòng hai m i b n ti ng. Chúng tôi đang c ao và đang trao đ i cái tâm s th m kín nh t, không nói ra ch c b n cũng đã bi t. Vì ca dao có câu: “C a l b ng t lúa gi ng”. Đâu ng đàng sau l ng chúng tôi, hai m “ch n l a” m t mũi đ b ng đang phùng mang, tr n m t: -M i hai ông vô nhà chúng tôi mu n nói chuy n.

C tr i đ t nh đang quay cu ng tr c m t, chúng tôi riu riu đi vô nhà nh h i nh ăn v ng b m b t g p. V a ng i xong hình nh hai bà có toan tính, s p x p v i nhau r i nên đ ng vén hai cái áo cánh đang m c, đ l c m t kh i th t b ng tr ng tr o, mát m làm sao:

-Ch em chúng tôi tr ng tr o, đ y đà nh th này, m i l n “lâm tr n” các ông l y nh t sao mà ch a b t t, v n còn m t ng đ n bà hàng xóm. Đàn ông c a các ông có m t c ũng nh mù, thông minh nh ng t i d . T đây b đi nghe Tám (tu i Mùi c m tinh con dê, n m b c th tám trong m i hai con giáp). Các ông nh r ng: Tình d c chính nó h n là hành đ ng có tính cách th xác. Nó liên h vào s tham d th t s và dâg hi n tr n v n gi a hai ng i. Thú th t v i anh ch Văn L u, ông nhà tôi ng h đ n đ th chuy n, ch c t i tôi “c ng ng nh c ng tr ng, h ng ng nh h ng hoa” cho nên m i ra nông n i này. Nhi u lúc gi n cãnh hông mà ng đòi h i c ũng ph i chi u, nh ng lúc nh v y tôi mu n c n cho s t cái l tai c a ng cho b ghét. B i vì tôi quan ni m: S s hã, gi n d , s nghi ng là nh ng c m giác làm cho ng i ta tránh xa th nhân đ rút vào c đ o cô đ n, tr ng tr i. Đ có s h p đ n tình d c th t s , ph i lo i b nh ng c m giác tiêu c này và s ng m t cách hùng m nh và l c quan yêu đ i. Tình d c có tính cách tinh th n, tình d c là m t cái gì ti m n trong tâm linh không ph i đ n thu n v th xác, các ông nghe rõ ch a?

Nhà tôi v a khua tay, múa ngón, nh ng đôi m t lim dim đa tình nhìn hai chúng tôi nh m t t

mẹ u ch mẹ khuyên d mẹ y khi “các con” mẹ m mẹ i. Còn Văn L mẹ u phu nhân thì ng mẹ i im thim thíp, kinh nghi mẹ m cho tôi bi mẹ t c mẹ n gi mẹ n c mẹ a m mẹ ta ngút ngàn t mẹ n tr mẹ i xanh: “Im mẹ ng là hình ph mẹ t đ mẹ c ác nh mẹ t”.

Tôi còn nh mẹ v mẹ Thánh Jerome có phán m mẹ t câu: “Đàn bà là c mẹ a ngổ c mẹ a đ mẹ a ng mẹ c” và nhà đ mẹ i-văn-hào Nga, khuyên r mẹ ng: “Hãy nhìn xem th mẹ gi mẹ i c mẹ a đàn bà nh mẹ m mẹ t s mẹ b mẹ c mình c mẹ n thi mẹ t trong đ mẹ i s mẹ ng xã h mẹ i, b mẹ n hãy tránh xa h mẹ càng nhi mẹ u ch mẹ ng nào càng t mẹ t ch mẹ ng đó”. Tôi không đ mẹ ng y’ mẹ m v mẹ nh mẹ ng mẹ i phán xét c mẹ a hai danh nhân trên. T mẹ khi có con ng mẹ i trên qu mẹ đ mẹ t, hàng t mẹ ng mẹ i đã t mẹ ng điên đ mẹ i, điều đ mẹ ng, yêu m mẹ t cách say mê, điên cu mẹ ng tr mẹ c đôi m mẹ t c mẹ a m mẹ nhân. Tôi mẹ y ví d mẹ hai câu th mẹ sau đây c mẹ a thi hào h mẹ Vũ:

“Em mẹ i! L mẹ a t mẹ t bình khô r mẹ u,
Đ mẹ i v mẹ ng em r mẹ i, vui v mẹ i ai?”.

Đ mẹ c xong, b mẹ n có th mẹ y ch mẹ t mẹ m c mẹ tâm h mẹ n hay không? Cũng có m mẹ t thi mẹ u s mẹ đàn bà r mẹ t là quá qu mẹ t, hung d mẹ . Nh mẹ ng ph mẹ i suy ra lý’ do t mẹ i sao ng mẹ i ta hành đ mẹ ng nh mẹ v mẹ y?

Tôi xin k mẹ h mẹ u b mẹ n m mẹ t vài tr mẹ ng h mẹ p ghen tuông, cãi vã gi mẹ a nh mẹ ng c mẹ p v mẹ ch mẹ ng danh nhân th mẹ gi mẹ i đã đ mẹ a đ mẹ n m mẹ t s mẹ tan rã bi th mẹ m:

*Hoàng Đ mẹ Napoléon Đ mẹ Tam c mẹ a n mẹ c Pháp (Cháu c mẹ a Napoléon Bonaparte) mẹ y m mẹ t giai nhân s mẹ c n mẹ c h mẹ ng tr mẹ i. Nh mẹ ng bà này có máu ho mẹ n th mẹ có m mẹ t không hai. Ngay lúc ông lâm tr mẹ u đ mẹ ch mẹ t mẹ a m mẹ t cu mẹ c h mẹ p m mẹ t v mẹ i các tr mẹ u th mẹ n đ mẹ bàn qu mẹ c s mẹ . Bà v mẹ n xông đ mẹ i vào vì luôn luôn s mẹ r mẹ ng ông đang t mẹ tình v mẹ i ng mẹ i đàn bà khác. Ông đã chán n mẹ n đ mẹ n đ mẹ , đêm đêm ông lén ra c mẹ a sau, gi mẹ làm th mẹ ng dân đ mẹ h mẹ ng mẹ c và đ mẹ th mẹ hít chút không khí t mẹ do mẹ bên ngoài cung đ mẹ n. Nh mẹ v mẹ y m mẹ i th mẹ y r mẹ ng, v mẹ i s mẹ c đ mẹ p “chim sa, cá mẹ n” và đ mẹ i s mẹ ng nhưng mẹ a cũng không gi mẹ n mẹ i tình yêu n mẹ u ng mẹ i đàn bà luôn luôn ghen tuông và cãi vã v mẹ i ch mẹ ng.

*V mẹ c mẹ a nhà đ mẹ i-văn-hào Nga Leo Tolstoi tr mẹ c khi qua đ mẹ i, bà đã thú nh mẹ n v mẹ i hai cô con gái: “Chính m mẹ là nguyên nhân gây ra cái ch mẹ t c mẹ a cha các con”. Đ mẹ i-văn-hào Tolstoi là m mẹ t trong nh mẹ ng ti mẹ u-thuy mẹ t-gia b mẹ t h mẹ . Hai trong nh mẹ ng tác ph mẹ m n mẹ i ti mẹ ng: War and Peace và Anne Karenina mãi mãi sáng chói qua t mẹ t c mẹ m mẹ i th mẹ i đ mẹ i. Ông đã n mẹ i ti mẹ ng đ mẹ n đ mẹ nh mẹ ng ng mẹ i ái m mẹ ông theo ông ngày mẹ n đêm đ mẹ ghi chép nh mẹ ng mẹ i ông nói ra, dù đó là m mẹ t mẹ i r mẹ t đ mẹ n gi mẹ n và t mẹ m th mẹ ng nh mẹ t. Ông bà Tolstoi tr mẹ nên giàu sang, danh ti mẹ ng, có đ mẹ a v mẹ trong xã h mẹ i và hai

đưa con gái công, kết quả của những năm đau khổ. Bốn mươi tám năm sau ngày cưới, một đứa con lòng đã xẩy đến cho ông làm cho ông thay đổi hoàn toàn. Ông đã cảm thấy thoải mái và thoải mái tác phẩm mà ông đã viết. Ông cho hết đất đai nhà của để sống một cuộc đời nghèo khó. Ông thì làm giày dép mang, làm việc trên những đường ruộng, xới rơm, bừa cấy....Cuộc đời của nhà đời-văn-hào Tolstoi là một tấm thảm thảm kịch. Nguyên nhân gây ra tấm thảm thảm kịch đó là do vợ ông gây ra. Bà thì thích nghỉ ngơi, sống xa hoa nhưng lười, thích lên xe xuống ngựa, không chịu làm việc gì. Còn ông, tất cả những thứ đó đều vô nghĩa. Vì vậy, ông đã bỏ vợ cả, mang con, la hét suốt ngày này qua tháng nọ vì ông cho những khác biệt trong những tác phẩm của ông mà không cần trả tiền bản quyền và nhuận bút. Một khi ông chán đời, bà lần xuống sân nhà, đòi tiền và đòi nghỉ xuống giường. Vào một đêm, bà vợ già yếu tham vọng này đến quỳ dưới chân ông và van xin ông đừng rời bỏ những đồ vật văn tế tình một cách thoải mái mà ông đã viết về bà lúc hai người mới gặp nhau. Và cả hai ôm nhau khóc.

Cuối cùng, khi ông được tám mươi hai tuổi, Tolstoi đã không thể nào chịu được nỗi bất hạnh của gia đình. Ông đã trốn vào một đêm tháng Mười để gió tuyết vào năm 1910, không một ai biết ông đi đâu.

Mười một ngày sau, người ta tìm thấy ông nằm chết cóng trên một tấm thảm ga xe lửa và vì lý do yêu cầu bà vợ không được đến nhìn xác ông.

Đó là một cái giá rất đắt cho bà Tolstoi phải trả cho sự cả vợ, cảm nhận và tham vọng của bà.

*Nếu bạn đọc lịch sử Hoa Kỳ cũng đã biết tấm thảm thảm kịch vĩ đại về cuộc đời của một người thống nhất Abraham Lincoln là cuộc hôn nhân của ông. Không phải vì cuộc mưu sát, những chính là cuộc hôn nhân. Khi tên Booth bắn, ông Lincoln không biết là ông đã bị bắn. Vì trong gần ¼ thế kỷ bà vợ đã đầy đủ, họ đã đi tới một sự sống của cuộc đời ông hầu như mọi ngày.

Bà luôn luôn phàn nàn, chỉ trích chồng; không có gì ông coi cho được cả. Bà vai khum khum, bước đi xuống chân thấp, chân cao, thô kệch, quê mùa.

Bà không thích đôi tai lười, sống mũi cong, môi dưới chìa ra và tay chân của ông quá lười, đau của ông lười quá mức.

Ông và bà Lincoln đi nghỉ chung với nhau và mỗi người đi một mình. Họ khích bác nhau hàng ngày. Bà thì ăn to nói lớn, giọng nói the thé hàng xóm, lắng giọng để nghe tiếng lúc bà giận dữ, la hét.

Ngay sau khi cãi nhau, ông bà Lincoln đến vào phòng chung với bà Jacob Early gặp gỡ và bác sĩ.

Vào một buổi sáng họ đang dùng bữa tâm không biết ông Lincoln ăn nói hay làm cái gì đó khiến cho bà nổi máu “tam bành, lục đục”, bà tức ly cà-phê nóng vào mặt chồng ngay trước mặt mọi người.

Ông Lincoln nghĩ chỉ là không nói được nên thôi, cảm thấy thất vọng. Bà Early phải chịu đi lấy khăn tắm để lau mặt và áo quần cho ông.

Sợ ghen tuông của bà Lincoln thật ngu xuẩn, dữ dội, có mặt không hai trên cõi đời này, nhưng thái độ, cách hành xử, những cách hành xử tại, gai mặt bà đã gây ra trước công chúng làm cho bất cứ ai nhìn thấy họ sau này chúng ta đều cảm thấy ghê tởm và kinh ngạc. Cuộc cùng bà đã biến thành điên. Mỗi khi ai đó gặp bà đều cảm thấy tức giận, vì họ nghĩ bà biến thành điên do giòng máu điên khủng khiếp nên như vậy.

Nhưng sự cãi vã, những chuyện, giận dữ của người vợ có làm thay đổi cuộc đời của ông Lincoln hay không?. Với một người đi nào đó, thật có. Chắc chắn ông đã thay đổi thái độ với bà. Ông đã lấy làm hài lòng về cuộc hôn nhân bất hạnh này và cố tránh mặt bà càng nhiều càng tốt.

Từ khi rời Springfield có một vài tháng Phán, và họ không thể cùng kiếm sống tại đó; vì vậy họ đã chuyển gia đình này sang quận khác, theo chân ông quan tòa David Davis xin kiếm tiền ở nơi khác nhau.

Nhưng với thẩm phán luôn luôn cần có người tuấn thủ ở Springfield sum họp với gia đình của họ, ngoại trừ ông Lincoln. Ông sợ hãi không dám về nhà, không bao giờ dám lại gần tỉnh Springfield.

Năm này qua năm khác đi u ki n s ng c a Lincoln trong nh ng khách s n t nh l th t là b r c. Nh ng, b r c còn h n tr v l i d i mái gia đình v i s cãi vã và ph i ch u nh ng tr n lồi đình c a m v c c c n, thô l .

Vì v y, nh ng s cãi vã trong gia đình là nh ng nhát cu c t mình đào sâu n m m m i ngày đ chôn h nh phúc gia đình.

N u b n là ng i đã có s n máu ghen trong ng i, tôi xin b n nghi m xem. B n bi t đ c c m giác. B n bi t nó và ghét nó. B n c m th y b đe d a, s s t, vô d ng, gi n d , b t an, b ph n b i...T t c nh ng c m xúc đó giao thoa h n h p v i yêu th ng. Và khi b n b nh v y b n không còn nghĩ gì khác n a.

Ghen tuông không ph i là ganh t . Chúng r t khác nhau không nh ng trong s liên h mà còn m c đ c m giác do chúng gây ra. Gây t luôn luôn liên quan đ n v n đ ti p xúc gi a hai ng i, còn ghen tuông ba ho c nhi u ng i. Ganh t thì th ng th ng v s v t h n là con ng i, nh ng không ph i luôn luôn nh v y. B n có th ganh t v căn nhà ho c công ăn, vi c làm c a ng i hàng xóm. B n có th ganh t v i b n b i vì v ho c ch ng làm nhi u ti n h n b n. B n có th ganh t v i m t ng i b n, di n m o xinh đ p, con cái t t , gia đình h nh phúc, th , văn c a h đ c đ b o, tài đi u khi n ch ng trình duyên dáng c a h tr c đ m đông..v.v..Ganh t vì v y có tính cách th đ ng h n là ghen tuông, sôi n i h n là đau kh , kích thích h n là gi n d .

Ghen tuông và ganh t c hai đ u kh n kh , nh ng ganh t gi ng nh b mu i đ t ho c đau h n, nh b ong đ t. Nó đau nh ng không đ n n i nào. Ghen tuông có th nh con dao b r sét đâm th u t i ru t gan và- tùy thu c vào hoàn c nh- nó t t ngoáy sâu vào. Con ng i khó mà gi t nhau vì ganh t .

B n ch t c a ghen tuông là s s hãi ho c n i đau bu n v t n th ng giá tr tnh th n, m t s khu y đ ng c m giác b t n và gi n d nh m th ng vào ng i mình yêu.

Ghen tuông là m t c n b nh đau kh . Nó làm cho b n điên c đ u. Nó làm cho b n m t ng đ n nh ng đi u kinh kh ng, và làm cho b n nghĩ đ n nh ng đi u không th nào tin đ c. Khi b n ghen, b n nh l c vào m t th gi i h n thù vô danh.B n nghĩ đ n nh ng đi u b nh ho n đ tr thù. Tim b n đ p m nh và mau huy t hình nh đ n lên đ u. Đôi m t long lên sòng s c

muối ăn tôi nấu súp ngon nhân. Mũi nóng bỏng. Bọn không thấy nào kiêu m cho đến tính nóng nảy, mặt đỏ u buồn c gờng hất sọc. Mọt phở đã thấy tôi: “Tôi đã trải qua trạng thái này, tôi thù ghét chính tôi đến nỗi tôi muốn giết phở tôi ta cho rồi. Thật sự tôi không biết chính mình, nhưng tâm trí tôi sẽ đến thanh thản nếu hiểu chính mình. Tôi cảm thấy tôi có thể chấp nhận sự kiêu này. Nhưng thấy họ ta như như, dù đến với những người đàn bà khác và cứ làm mọt nhúng thì đó là mọt sẽ chịu đựng không thấy nào tin đến c. Sự đau khổ này cứ chấp nhận và luôn luôn dày vò. Đến với tôi ghen tuông vì vậy là mọt sẽ biến họ và tôi ao ước sao tôi biết đến cách để chia sẻ”.

Một người bạn khác cũng đã từng thấy tôi: “Anh ấy ăn và với em gần ba năm chỉ ít lâu. Nhưng trong suốt thời gian đó, anh ta vẫn luôn luôn gặp ai cũng cười xụ em bằng cách mọi móc di tích, con cái, dĩ vãng, gia đình của em... Em có thể biết tôi thì anh ta quì dưới chân em mà khóc, xin lỗi và nói vì quá yêu em nên muốn cho mọi người khinh bỉ và coi em như rác rưởi để em chịu thua anh mà thôi. Anh nghĩ xem, đàn ông gì mà ghen tuông đến cái độ đáng thương như vậy không?”.

Tất cả những bóng chọi hiện nhiên cho chúng ta biết rằng những cảm giác cần biết của con người như biến ghen tị thu hút khai thiên lập địa cho đến bây giờ vẫn nguyên vẹn. Hơn ba trăm năm trước, bác sĩ Sieur de la Chambre thu thập quy tắc của Pháp quốc đã viết rằng: “Ghen tuông là một sự thèm muốn ghen ghét, sự hằn vằn và thù tằn”.

Mặt đỏ đã trải qua nhiều thời kỳ tôi không thấy có một định nghĩa nào hay hơn.

Ba trăm năm sau, bác sĩ Philip M. Spielman đã định nghĩa cảm xúc đó bằng cách này: “Trong ghen tuông, người ta kinh qua sự xao xuyến, lo lắng, ghen ghét, hoặc một sự mất mát...”.

Các văn, thi sĩ trước tác thuở xưa cũng đã là những nhà tâm lý học. Những tác phẩm văn học vĩ đại cũng đã chính mình đến cách xác thực về cảm xúc của con người và thời gian khi ghen tuông. Nhìn vào tác phẩm “Othello” của văn hào Shakespeare và tác phẩm “Kreutzer Sonata” của văn hào Tolstoi, ta sẽ thấy tài quan sát và thái độ của con người. Chính bọn cũng đã biết câu chuyện của một tướng lĩnh bị binh đóng quân tại quần đảo Cyprus nơi diên vì ghen. Ông đã mất mặt trong những sự quan tâm và trung tín của ông bằng cách chính mặt viên sĩ quan khác để thay thế trong chức vụ chủ-huy-trợ giúp. Viên sĩ quan mới này tìm cách trả thù bằng cách tấu hót với vợ tướng đó rằng chính viên sĩ quan và anh ta đã có một mối tình với bà tướng. Vợ tướng lãnh đã rơi vào quẩn ghen tuông đến điên cuồng dùng gậy dè bà tướng chính trong lúc bà đang ngủ (có phải là uổng của đời hay không?). Sau đó, khi vợ

tôi ng khám phá ra tên sĩ quan đó đã dôi trá, ông ta đâm hèn chột và dùng gươm sát.

Vì kách: “Kreutzer Sonata” của văn hào Tolstoy được diễn vào thế kỷ 19 tại Nga, một câu chuyện ghen tuông kỳ rùng, một người đàn ông nghi ngờ vợ mình và người khác sĩ ngoi tình với nhau. Trong một màn, người khác sĩ được mời đến dùng cơm chiếu và tiếp vợ chồng đó. Ngoài một không khí buồn i tiếu có vẻ yên lành, nhưng trong lòng của người khác sĩ có một nỗi nghi ngờ đang âm ỉ: “Có sự căng thẳng nào đó giữa chúng tôi. Tôi thấy người khác sĩ nói, một người khác sĩ, một người khác sĩ của họ trong suốt buổi ăn tối. Tôi cảm thấy hình như chính tôi là một người khác sĩ trong sự hiên diện của họ. Tôi nghĩ: “Tôi có thể dựa vào sự thật vào tôi, tôi có muốn gặp lại họ hay không”. Nhưng nếu tôi không gặp gặp họ thì có nghĩa là tôi sợ họ. Không, tôi không sợ họ. Chính dựa vào đó có thể thấy được trong tâm trí của tôi.

Tôi cảm thấy mình đã già và tự nhiên. Tôi đã ghen quá nhiều đến nỗi tôi mất lý trí và cảm giác an nghỉ; thế hai, tôi vẫn còn một chút tin tưởng vào sự trung thành, chung thủy của vợ tôi. Tôi đã làm ra vẻ hèn sợ tự nhiên, suốt buổi ăn tối, trong cái không khí yên tĩnh trở lên nhưng khúc khúc êm dịu, tôi càng cảm thấy khó chịu và tự nghĩ thầm mình đang phá vỡ cái lặng yên và tình yêu của hai người, nhưng tôi vẫn tiếp tục theo dõi những cử động và những cái liếc mắt của tình của họ.

Một câu chuyện tránh nhìn thẳng nhau, cho đến khi họ nhìn nhau rồi rút cho vợ tôi một ly nước soda, họ liếc mắt và cảm thấy một chút gì. Tôi còn nhớ rõ, trong sự hèn thủ sùng sợ của cái liếc mắt và nỗi cảm thấy đa tình đó. Con thú điên cuồng của ghen tuông gặm thét trong hang miệng như ý phốc ra, nhưng tôi cố gắng hèn sợ để đẩy nó vào. Tôi cảm thấy trấn tĩnh: “Đúng có ghen nhưng một cách hèn sợ như vậy”.

Kết quả sau đó, người khác sĩ đã đâm chột người khác sĩ. Văn hào Tolstoy, ông vua của chuyện và cũng là một nhà tâm-lý-học, đã không cho được gì hiểu được chuyện thật sự họ nghĩ gì và vợ mình và chàng người khác sĩ nào đã khiến cho người khác sĩ chột ra tay hèn sợ sát vợ mình.

Nếu bạn đang có máu ghen, bạn hãy để cho tất cả nỗi giận trên đời nghiễm nhiên cái cảm giác ghen nhưng của bạn có thể được 99% của ông chồng nói trên hay không.

Ghen tuông thật sự là một cảm xúc “có nền tảng”. Tôi tin sự phức tạp của những cảm xúc và những phản ứng này phát xuất từ khuynh hướng có tính cách bẩm sinh, sự phân biệt của nó được

9 / 10

Ghen

Tác Giả: Mây-cai-Nguyên

Thứ Năm, 23 Tháng 9 Năm 2010 17:41

tan nát gia đình mà thôi. Ngäi vä khôn ngoan phäi biät tìm hiäu bän chät, sä thích cäa chäng
muän gì, thì không bao giä còn sä nhäng ngäi đàn bà khác giät chäng cäa mình.